G. István László

# Harminckettedik védőbeszéd

Ki látta azt, aki egy fiút sem
nemzett? Kandinak kemény a kenyere,
szinte égetett tégla. Többször elhitte,
hogy imádkozik, pedig csak sós
szélt fújt az Istenre, hátha az óceán,
mint a vízpernye arcába vág annak, aki
nem adhat úgy, hogy alszik. „Te a fiadat
adtad, már akármiért, Ábrahámnak
cserébe. Az áldozati tűzhöz mindig
kell a rőzse. Mit tegyek magamból
a világ tüzére?" Vízpernye a szó, süket
aki hallja, addig tetteti, nem hall
semmit. Örülhet a Kandi,
elhiszi, hogy áldozat. Tettek nélkül
fogalma sincs arról, hogy a tettes mit
fizet. Azzal, hogy él. Azzal, hogy a tett
után is meg kell halni.

# Harmincnegyedik védőbeszéd

*(sumér tábla)*

*Elrejtőzni az alvilág nádasában*, erre
Kandi nem gondolhatott, hiszen a süppedős
föld a lába alatt evilági volt, mint vizes
tenyeréből visszatükröződő arca. *Kezét*
*gazella kezévé nem változtatta* semmi,
*kiáltása nem lett kendő a tájon, nem*
*borította be a látóhatárt*. *Arcát*
*kezével, mintha fésűvel, véresre szánthatta*,
nem lett termékeny barázda, nem vált
földdé arcán a ránc. Ahogy öregedett,
kiszikkadt magja, a búza, szakállát vágta
gabona helyett. *Elrejtőzni az alvilág*
*nádasában*, pedig émelygett az iszapos
láp szagától, bugyborékolt lába alatt
a sár. Közel s távol nem talált
ekét, amely *kezét, ha lehanyatlik,*
*visszafordítaná*.

Szabó Marcell

# A menyegző

Az óvatlan természet játéka,
amit rettegésből szájhagyománynak
hívunk. Nincsen torka, nincsen nyelve
a lánynak és nincsenek fogai sem.
A fiatal test forró tömlőiben mégis
élő embernek sül a kukorica rúdja.
Egész nemzedéknek, rosszabb
esetben csak nekem. Az emlékezet
dühödt perisztaltikája nem piszkálja
fel a történelem aranyerét. Nem ered
el a vére, pedig az volna a csapadék
minden esélye bennem.

# Zsuzsanna meglesi a véneket

Az ember orsót forgat a saját szemében,
vagy más egyszerű tárgyat, és tudja,
minden szájkosár kelléke egy fiatal állatnak.

A sétány páraködén is átüt a gipszhajók
lassú vonulása az anyaöl komolyságú tó
két partja között. Micsoda megnyomorított
zászló ez az élet és micsoda torz optika
benne az én meztelenségem.

Különben látnám, amit mások vágynak,
hályog nélkül, indokolatlan, nem nőne akkor
szemem köre, kucsmaként, a fej előbőre.

De ha nem is távoli tulajdonom,
azért olyan adottsága ez a kertbe érkezőnek,
amely gazdáján áll bosszút, érzékeiért.
Meleg bélsár és nehéz avar illata,

a délelőtt hideg refluxban a sövényfal
szélárnyéka véd meg,

Mielőtt messze besétálnánk a tóba,
tudni szeretném, mire emlékeztek belőle?
Mire emlékeztek az ember neméből?

Akár a tőke duruzsolása egy másik kertben,
másutt, fiatal férfiak gyűrűjében. Felettünk
a hanyatlás sikere és tompa harangszava forgott,
ércjátéka idegen tenyereknek.

Krusovszky Dénes

# A fénylő sötét

*(Venet-jegyzetek)*

Egy önmaga mázsás hangját
cipelő rozzant fatalicska.
Ez a cipelés szeretnék lenni,
az azonosulással legyőzni azt,
amit művészetnek hívunk.
Csakhogy semmi sem mozdul,
ez a talicska nem visz semmit,
sehová, és a magnóban sincs kazetta.
Egy szemfényvesztő hang
cipeli a talicska képét,
a látvány terhét hordozza
– végülis helyettem.

*

Egyetlen verset felírni a falra,
nem is felírni, bekarcolni
az egyenletek közötti hideg felületbe,
*a betlehemi istállóból*
*egy kis jószág kinéz*,
itthagyni egy verset, ami így hangzik:
*Hc3*.

*

Az anyag sötét önarcképe
nem igaz, hogy nem beszél
semmiről önmagán túl.

Elképzelem ezt a termet
éjszaka, ahogy a sötétben
egyszer csak felragyog a sötét.

A kátrány hirtelen megszólal,
és amit akkor rólunk állít,
azt jobb lenne soha meg nem hallani.

*

Ikonzaj.
Arany felületen futó
egyenletek és homályos
számítások.
A gazdasági világválsággal
álmodtam, mondja mellettem valaki,
reménytelenül szerelmes
voltam belé.
Persze, az arany is fém,
csak kicsit gyáva.

*

Ma éjjel felolvasok neked
a fekete könyvből,
és amikor a végére érek,
hajnalig
különválunk örökre.

*

Abba a templomba szeretnék
járni, ahol harangozás helyett
mázsás acéloszlopokat
borítanak egymásra.

Abban az istenben szeretnék
hinni, akinek nincs szüksége
mélyebb igazságra
egy puszta derékszögnél.

Amikor már a telefonom
is jóval okosabb nálam,
hogyan lelhetnék vigaszt
a természet dolgaiban?

Egy szénrakás, egy kátránygödör
vajon adhat-e feloldozást
tudományba vetettségünk
fénylő sötétjében?

*

Ahogy a tárgy küzd a térrel,
ezért vagyok itt én is,
fogadásokat kötök, melyik bírja tovább.

A fehér falak polgári prüdériájában
a puszta anyag perverz öröme,
miközben komótosan meglóbálja magát.

Az acél, a kátrány, a zománcfesték.
Köszönettel tartozom azért,
hogy könnyebben bomló anyagból vagyok.